

Helena Marchmont

De smaak van moord

1. Het pakje

Alfie zat in de opzichtig betegelde keuken aan de koffie toen het refrein van *Hallelujah* losbarstte. Het was zonder enige twijfel de meest opmerkelijke deurbel in de Cotswolds en elke keer als hij ging schrok hij ervan, maar hij had geen plannen om een meer alledaagse bel op te hangen. Tante Augusta had de bel gekozen en hij beschouwde het huisje nog steeds als het hare.

Hij liep naar de voordeur, die om dezelfde reden in tante Augusta's favoriete kleur paars was geverfd, en werd begroet door de postbezorgster.

'Alweer een pakje van uw vriend Oscar in Londen,' zei ze. 'Hij zorgt wel heel goed voor u, hè? We weten niet zeker wat het is, maar als je het goed heen en weer schudt, klinkt het een beetje alsof het sambaballen zijn.' Ze hield het pakje omhoog en om haar woorden kracht bij te zetten, schudde ze het pakje naast haar oor heen en weer. 'Maar sambaballen hebben een andere vorm. U moet wel even langskomen om ons te laten weten wat erin zat, goed? O, en zeg maar tegen Oscar dat we altijd erg moeten lachen om het adres. Dag!'

'Dag,' zei Alfie zwakjes, terwijl ze over het tuinpad terugliep. Hij vond het dorpsleven nog steeds wat beklemmend in vergelijking met de anonimiteit van de hoofdstad. In Bunburry scheen iedereen precies te weten wat de anderen uitvoerden en wat ze niet wisten dat verzonnen ze gewoon.

Sinds Oscar erachter was gekomen dat Bunburry zo klein was dat alles met Alfies naam erop correct werd bezorgd, was hij steeds extravagantere adressen gaan verzinnen. Hij had achter op het pakje zijn eigen naam in zijn keurige handschrift correct opgeschreven,

Oscar de Linnet, net als zijn postcode in de Londense wijk Belgravia, maar op de voorkant stond: *De Weledelgeboren Heer Alfie McAlister, Het Gammele Krot, Achter Het Hiernamaals*, gevolgd door de juiste postcode. Het waren ongebruikelijke vrienden: Oscar, de luie *Old Etonian*, geboren met een zilveren lepel in zijn mond, en Alfie, die was opgevoed door een alleenstaande moeder, zijn schooltijd op de plaatselijke scholengemeenschap had doorgebracht, een selfmade ondernemer. Ze hadden elkaar door een gedeelde liefde voor het theater in een amateurtoneelgroep leren kennen, waar ze de twee mannelijke hoofdrollen speelden in *The Importance of Being Earnest* van Oscar Wilde. Alfie was gecast als de rijke jongeman met te veel vrije tijd, Algernon Moncrieff, terwijl Oscar Jack Worthing speelde, de bedrieger met een dubbelleven. Het was Oscar geweest die Alfie en Vivian had gekoppeld. Dat was twee jaar geleden. En nu was Vivian dood, was Alfie naar Bunburry verdwenen, en deed Oscar alles wat hij maar kon bedenken om hem terug naar Londen te lokken.

Oscar was begonnen met donderpreken. ‘Je kunt niet in het huisje van een oud vrouwtje ergens in het rimboe gaan wonen.’

‘Het ligt niet in de rimboe, het ligt aan de rand van Bunburry en staat op alle officiële landkaarten. En het is geen huisje van een oud vrouwtje, het is mijn huisje, dat me is nagelaten door mijn tante Augusta.’

Windermere Cottage had zijn nadelen, vooral het psychedelische behang en de avocadogroene badkamer, maar Alfie had niet de energie om het op te knappen en wist ook nog niet zeker of hij in de Cotswolds wilde blijven. Niet dat hij dat zou toegeven aan Oscar, die nu gebruikmaakte van subtielere methoden om hem over te halen.

Eerst stuurde hij hem de programmaboekjes van het National Theatre, de Barbican, de Globe, het Royal Opera House en de Albert Hall, samen met handgeschreven brieven die elke voorstelling tot in het kleinste detail beschreven en het tot het beste uitriepen dat Oscar ooit had gezien.

Inmiddels maakte hij gebruik van meer tastbare verleidingen. Het eerste pakje bevatte *achiote*-pasta en een handgeschreven citaat van

Oscar Wilde: 'Ik kan niet tegen mensen die voedsel niet serieus nemen.' Een week later kreeg hij citroengras, toen zwarte knoflook, Koreaanse gochujang-kruiden, baobab-poeder en açaiessen.

Toen hij nog in Londen woonde, had Alfie al die ingrediënten zelf uitgezocht. Hij vond het heerlijk om voor Vivian te koken om er zeker van te zijn dat ze na haar urenlange repetities of uitputtende voorstellingen goed zou eten. Als ze niet aan het werk was, struinden ze vaak markten af om nieuwe ideeën op te doen.

Alfie had zelfs geëxperimenteerd met exotisch ijs maken, wat een totale mislukking was geworden. Oscar had hem geïntroduceerd bij Bellini's Ice Cream Parlour, waar de charmante Mario Bellini verbijsterende brouwsels maakte met biologische supervoeding. Alfie was vooral verzot op de Chi-Chi Chia Cheesecake, maar het was hem nooit gelukt om hem thuis na te maken. Oscar had een briefje bij het chiazaad gedaan: 'Ik had je graag een badkuip vol van het originele spul gestuurd om mee te werken, maar net als vele wijnen is ijs niet geschikt om te versturen.'

Oscars achterliggende boodschap was natuurlijk dat Alfie al deze dingen makkelijk zelf zou kunnen krijgen als hij maar naar Londen terug zou komen. Maar zonder Vivian kon Alfie geen enthousiasme opbrengen om te koken. Het leek hem te veel moeite. Trouwens, hij kon zo naar The Drunken Horse Inn lopen, dat uitstekende maaltijden van lokale producten serveerde.

Hij spitte de nieuwe biografie van Oscar Wilde door die Oscar hem had gegeven en vond een toepasselijk citaat. Hij schreef het op een ansichtkaart van het idyllisch gelegen Bunburry tussen glooiende heuvels: 'Ik had eraan moeten denken dat als men een heel nieuw leven gaat leiden, men regelmatig en gezond moet eten. De plaatselijke horeca voldoet op bewonderingswaardige wijze aan mijn behoeften.'

Maar Oscar had geweigerd de hint te begrijpen. Alfie pakte het nieuwste pakje op, dat een beetje als sambaballen klonk, en maakte het voorzichtig open. Chiazaadjes, een kilo. Hij zou er hetzelfde mee doen als hij met al het exotische voedsel had gedaan, maar hij zou Oscar ook bellen om hem te bedanken.

Een van Oscars excentriciteiten was dat hij er geen problemen mee

had om te appen, maar dat hij alleen op een vaste lijn wilde bellen en hij nam pas op zondagochtend op.

‘Was je gisteravond weer bij een of andere verbijsterend mooie culturele gebeurtenis?’ vroeg Alfie.

‘Het was subliem. Ik wou dat je erbij was geweest. Je loopt daar op het platteland zoveel mis en je zou het geweldig hebben gevonden. Daarna zijn we naar de club gegaan.’ Hij gaapte. ‘Ik lig nog in bed.’

Alfie keek op zijn horloge: halfelf. Hij was al een paar uur op en hij lag niet in bed maar erbovenop. Het was zijn gewoonte geworden om Oscar met de vaste telefoon van tante Augusta te bellen en die stond op het nachtkastje naast het bed. Dit was zijn favoriete kamer, die in rustgevende, grijze en witte lavendeltinten was geschilderd. Als hij op het bed achteroverleunde, kon hij uit het raam enkel bomen zien en alleen het getjilp van de vogels horen. Op het moment had hij er geen enkele behoefte aan om naar de herrie van Londen terug te gaan.

‘Wat heb je gezien?’

‘*The Caucasian Chalk Circle* van Brecht,’ zei Oscar. ‘Een absolute triomf. Zielsverheffend. En ondertussen zit jij daar opgesloten in de wildernis.’

Alfie zette een honingzoete stem op. ‘Oscar, zelfs hier in de wildernis heb ik online en via de kranten toegang tot het nieuws. Is dit de productie die iedere criticus heeft neergesabeld en waarvoor ze mensen waarschuwen dat ze hun geld er niet aan moeten verspillen?’

‘Ah,’ zei Oscar. ‘Ja, ik geloof dat dat dezelfde productie is. Daarom zijn we daarna ook naar de club gegaan; we hadden indrukwekkende hoeveelheden alcohol nodig om de ervaring achter ons te laten.’

‘Je hebt tegen me gelogen, Oscar. Ik zal je nooit meer kunnen vertrouwen.’

Oscar scheen zich er totaal niet ongemakkelijk door te voelen dat hij betrappt was. ‘Het was voor je eigen bestwil en dat is het enige wat mij aan het hart gaat. Maar misschien heeft het platteland ook zijn voordelen. Hoe is het met je harem?’

‘Dat weet jij beter dan ik, aangezien mijn harem een hersenspinself is dat aan jouw fantasie is ontsproten,’ zei Alfie droog.

‘Helemaal niet. Volgens mijn berekeningen heb je er nu zes. De twee Miss Marples, de politiedame, de boomknuffelaar, Edith het barmeisje en de onstuimige Carlotta. Jouw verfijnde, grote stad charme is als kattenkruid voor die eenvoudige plattelandsmeisjes.’

Alfie ging op zijn rug liggen en wreef in zijn ogen. ‘Oscar, ik zal het nog eens uitleggen, maar dan heel langzaam, en ik wil dat je je deze keer concentreert. Liz en Marge mogen me graag omdat tante Augusta hun beste vriendin was. Ze hebben in romantisch opzicht geen enkele interesse in me. Ze denken dat ik een perfecte partner zou zijn voor de achterlicht van Liz, politieagente Hollis, die in romantisch opzicht geen enkele interesse in me heeft. Edith, die niet zomaar een barmeisje is, maar de moeder van de eigenaar van The Drunken Horse Inn en die op z’n minst zeventig is, heeft in romantisch opzicht geen enkele interesse in me. Kun je me tot nu toe volgen?’

Oscar kreunde op een manier die alles had kunnen betekenen.

‘Carlotta is gelukkig getrouwd met de eigenaar van The Drunken Horse Inn en heeft in romantisch opzicht geen enkele interesse in me. Ze is alleen bij bepaalde gelegenheden onstuimig, vooral als haar schoonmoeder Edith haar heerlijke Italiaanse eten als “buitenlandse troep” omschrijft, terwijl ze het ondertussen wel naar binnen schrokt.’

‘Ach ja,’ zei Oscar. ‘Na een goede maaltijd kun je iedereen vergeven, zelfs je eigen familie. Maar je bent verdacht stil over die boomknuffelaar.’

Alfie was licht opgelucht dat Oscar grapjes over zijn liefdesleven durfde te maken. Een paar maanden geleden, toen Alfie nog overmand werd door verdriet, had hij daar nog niet aan durven denken. Oscar moest het gevoel hebben dat het beter met hem ging. Dat was niet zo; hij begon er alleen beter in te worden om zijn verdriet te verbergen. Maar Oscars luchthartige gebabbel was een welkome afleiding.

‘Ik ben zo stil omdat er niets te vertellen valt. Edith heeft eenzijdig besloten dat Betty Thorndike mijn vriendin is, enkel en alleen omdat ik naar de bijeenkomsten van haar Groene Partij ben geweest. Ms Thorndike, tussen haakjes, komt uit Washington DC, heeft meer dan

genoeg grote stad verfijning voor ons allebei en heeft in romantisch opzicht geen enkele interesse in me.'

'Ze mogen dan geen interesse in jou hebben, maar wie van de dames doet jouw hartje sneller kloppen?'

'Dat is een makkie,' zei Alfie. 'Edith, de beste kokkin van Engeland. Dat doet me eraan denken; ik moet gaan. Ga jij vooral door met wat verfijnde grootstedelingen als jij op zondag doen; ik heb een afspraak met Liz en Marge in The Horse voor de beste zondagslunch in de wijde omtrek.'